

jag tydligt, att jag inte kände dem. Det var trollen — det var inte tu tal om det.

Och far, som alltid inbillat mig, att alla historier, som farmor berättade, inte voro sanna — »bara sagor», sade han. Nu skulle han ha varit här!

Då skulle han nog ha blifvit bra förvånad. Jag är säker om, att han då hade sagt, som han så ofta brukade: »all visdom finnes inte under en hatt». Men hvad i all världen trollen gjorde i skogen nu midt i natten, det skulle allt vara roligt att veta.

Litet ifrån de andra satt en kvinna alldeles ensam. Hon satt framåtlutad med ansiktet i händerna.

Henne visste jag då hvem hon var. Precis i detsamma jag såg henne, så kände jag igen henne.

Det var farmor — min *egen* farmor!

Gud vare tack och lof! Ja, det sa jag nog icke, för jag glömde bort allting i samma stund. Förr än jag hunnit torka bort tårarne, som strömmade öfver mitt ansikte och gjorde mig blind, hade hon hört att jag kom och sprungit fram, och innan jag visste till mig, låg jag och stormgrät midt i hennes famn.

Alla fäbodpigor och getpojkar, som funnos på sätrarne vidt omkring hade samlat sig här. De sutto omkring elden